

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. április 17.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ÉN VAGYOK

Énekek: 340; 396

Lekció: János 8,23-29

Alapige: János 8,24

Ezért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük, hogy hallottad ezt az énekben elmondott imádságunkat is. Bocsásd meg, ha még mindig csodálkozva kérdezzük, hogy mi is volt az oka és célja a te kínhalálodnak.

Köszönjük, hogy a te halálod minden benned hívónek életet, örök életet szerzett. Könyörülj rajtunk, hogy ezek közé tartozzunk mi is.

Köszönünk minden csendes percet, amikor reád figyelhetünk, és köszönjük, hogy ígéreted szerint itt vagy most is közöttünk. Te légy az, aki szólsz, és a te Szentlelked tege számunkra személyessé, meggyőzővé az ígét.

Könyörülj rajtunk, legyen a te ígéd a mi hitünk teremtője és erősítője, és legyen a te ígéd olyan erővé, ami átjár minket, és amit meggyőződéssel tudunk másoknak is továbbadni. Oltsd a szívünkbe a lélekmentésnek a szenvedélyét, és te győzz meg minket arról most is, hogy mi az igazság.

Szólj, Urunk, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Azt szeretném most összefoglalni, hogy mit tanít a Szentírás Jézus személyéről és munkájáról, és mi a jelentősége annak, ha valaki ezt hiszi vagy nem hiszi.

Azt hiszem, hogy erről közülünk nagyon sokan tudnának itt akár készülés nélkül is tartalmas, biblikus gondolatokat mondani. Nekünk azonban mégis azért szükséges most ezen gondolkoznunk, mert napjainkban egyre nyilvánvalóbbá válik az, hogy a különböző kultúrák párhuzamos együttélése és a különböző vallások találkozása során egyre élesebben vetődik fel ez a kérdés, és egyre súlyosabb következményei vannak annak, ha valaki annak hiszi Jézust, akinek Ő mondta magát, vagy pe-

dig nem. Ezért szükséges az, hogy bármilyen sok mindent tudunk is erről a fontos, alapvető kérdésről, minél előbb gondoljuk át az ABC-től egészen a személyes, reánk vonatkozó konzekvenciáig, mert előbb-utóbb többen kerülünk olyan helyzetbe, hogy erről szint is kell vallani, és nem mindegy, hogy hebegünk-habogunk, vagy teljes meggyőződéssel, artikuláltan, mások számára is érthető módon meg tudjuk és meg merjük vallani, hogy ki Jézus Krisztus. Ennek nemcsak a személyes üdvösségünkre nézve van következménye — az is ettől függ, majd látni fogjuk néhány ige alapján —, hanem ettől függ az is, hogy teljesítjük-e azt a feladatunkat, küldetésünket, amit Isten minden hívő keresztyénnek adott.

(Zárójelben csak annyit hadd jegyezzek meg, hogy a vallás nagyobb kategória, mint a felekezet és ne keverjük össze a kettőt. A keresztyénség, a zsidóság, az iszlám, a hinduizmus, a buddhizmus — ezek vallások, és mindegyik valláson belül vannak kisebb csoportosulások, ezek a felekezetek. Például: a keresztyénségen belül a református, evangélikus, római katolikus, görög keleti, metodista, baptista stb. csoportosulások, ezek a felekezetek. Itt most a vallásokról van szó, és az egyszerűség kedvéért nevezzük most a keresztyénséget is vallásnak.)

A mi keresztyén, Bibliára épülő hitünk alapja az, hogy Jézus Istennel egyenlő, Ő maga is többször így nevezte magát: Isten Fia, de mégsem egy másik Isten, hanem az Ő személyében az egyetlen Isten vette magára a mi emberi testünket, természetünket azért, hogy kiszabadítson minket az Isten elleni lázadás (amit a Biblia bűnnek nevez), a bűn kényszeréből és következményeiből. Ezért Ő megváltó, mert kivált, kiszabadít ebből a helyzetből.

Röviden ezt így mondjuk: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó. Ez az öt szó egy őskeresztyén hitvallás volt. Ennek a leképezése a hal, mert ha ezt az öt szót görögül írjuk le, és a szavakat egymás alá írjuk, s összeolvassuk a szavak első betűit (akrosztichon), akkor egy értelmes görög szó jön ki, az „ihtüsz”. Magyarul azt jelenti: hal. Az első keresztyének egyik hitvallása ez volt: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó.

Ebben a hitvallásban azonban máris három olyan megállapítás van, ami ellen kivétel nélkül minden vallás tiltakozik, és minden vallás tagadja. Ez pedig Jézus Krisztus kettős természete, hogy Ő tökéletes Isten és tökéletes ember, azután az, hogy Ő személyében más, mint az Atya, de lényegében ugyanaz. (Ez már elvezet a Szentháromság titkához.) És hogy Ő Megváltó — mert kivétel nélkül minden vallás önmegváltó. Vagyis azt hirdeti, hogy az ember meg tudja oldani ezt a problémát, amibe a bűnei miatt került.

Ez a hitvallás tehát és a mögötte levő igazságok, állítások különböznek minden más vallástól, és ezeket tagadja minden vallás. Na de ez nem új. Ez így volt már az I. században is. Pál apostol írja a korinthusiaknak, amikor éppen ezt fejtegeti, amit ez a tömör hitvallás összefoglal, hogy ez a zsidóknak botránkozás, a görögöknek pedig bolondság. Csak azoknak Isten ereje, akik hisznek.

Iszlám akkor még nem volt, az iszlám a Krisztus utáni VII. században indult el, de mind az egyisten hívő zsidóságnak, mind a sokisten hívő ú. n. pogányoknak, ez teljesen érthetetlen, és elfogadhatatlan volt. Ma az iszlám ezt támadja a legvehemenesebben, mert képtelen összekapcsolni bármilyen szellemi és anyagi valóságot. Tehát ez, hogy az Ige testté lett, a legszörnyűbb istenkáromlás egy muszlim füleinek.

És mi sem tudjuk megmagyarázni ezeket az igazságokat racionálisan. Mi is azért hisszük, mert a Biblia így jelenti ki. És hisszük azt is, hogy a Bibliában Isten jelenti ki nekünk az igazságot. Tehát kezdettől fogva a hitre épül a mi hitvallásunk, ezért

fontos tudnunk azt, hogy mit is hiszünk pontosan, minek alapján hisszük, és mi következik abból. Ezért nem felesleges ilyen közismertnek tűnő igazságokat is újra és újra meggondolni.

Isten személyének a megismerése pedig kétségtelenül nagyobb igazság, mint ami beleférne a mi értelmünk „dobozába”, úgyhogy itt csak a sarut lehet levenni, és azt mondani: nem értem, de mivel Isten ígéje mondja, a hitemmel igaznak fogadom el, és mint igazságra építem fel azután a továbbiakat.

Titok tehát ez a mi számunkra is, aminek előlegezzük a bizalmunkat, a hitünket, mivel Isten ígéje mondja, aztán utólag majd tapasztalni fogjuk, hogy ez működik és igaz.

Tehát mi hisszük azt, hogy Jézus a próféták által megjövendölt Messiás, Isten teljhatalmú küldöttje, aki azért lett emberré, hogy elszenvedje a mi bűneink büntetését. Mert mi nem tudunk eleget tenni Isten igazságának, Ő viszont eleget tett annak, és aki ezt hiszi, az visszakapta az elveszített életet, az örök életet. Ennek a bonyolult mondatnak minden szavánál érdemes lenne megállni és megvizsgálni, hogy hisszük-e mi ezt. Az a tapasztalat, hogy nagyon sok jóhiszemű hívő ember is csetlik-botlik ezek között a bibliai kijelentések között, és van, amit el tud képzelni, és azt hiszi, amit pedig nem tud elképzelni, azt nem hiszi.

Na de az, hogy valami igaz vagy nem, nem a mi képzelőerőnkől függ. Az, hogy nem tudom elképzelni, ez nem jelent semmit. Ez magánügy. Ez énrám jellemző, hogy mit képzelek el és mit nem. Az, hogy Isten mit jelentett ki igazságként, az meg egészen más dolog, és a mi hitünknek erre kell épülnie. Beleértve azt is, hogy mi valljuk, hogy rászorulunk arra, hogy megváltó jöjjön, mert nem tudjuk kiszabadítani magunkat a bűn fogságából, és Jézus Krisztus lett ez a szabadító.

Ha egy nagyon egyszerű képpel szeretnénk szemléltetni azt, hogy mit is hiszünk mi minderről a Biblia alapján, akkor megint egy olyan igen szemléletes kép áll elénk, aminek minden részletét tagadják a vallások. Ez a kép pedig az, hogy ment egy ember — mondjuk — egy hegyi ösvényen, aztán megcsúszott és beleesett egy szakadékba. Félrelépett, vétkezett Isten ellen. Ezt nevezik bűnnek. Beleesett és ott van a szakadék mélyén. A szakadék falai majdnem függőlegesek. Nem lehet kimászni belőle, nem lóg ki az oldalán se bokor, se gyökér, semmi — nincs mibe kapaszkodni. Ott van szerencsétlen a gödör alján, és sem ő nem tud magán segíteni, sem mások nem tudnak neki segíteni.

Adnak jó tanácsokat. A különböző filozófiák, vallások ilyen tanács-osztogatók. Például: készíts magadnak egy létrát, és azon ki tudsz mászni. Ez szépen hangzik, de nincs ott anyag sem, amiből készítené, szerszám se, meg ereje sincs már a nyomorultnak hozzá, hogy ilyen nagy vállalkozásba kezdjen. Ennyi esze neki is van, hogy ha lenne egy létra, akkor ki lehetne mászni. De épp az a baj, hogy nincs. Akkor nincs megoldás, ott pusztul el.

Ekkor jött Jézus — és most hadd mondjam egészen egyszerűen, úgy, hogy szinte magunk előtt lássuk —: Ő volt az egyetlen, aki nem az észet osztotta, hogy mit kellett volna csinálni, mit kellene tennie. Ő volt az egyetlen, aki nem féltette a ruháját, hanem lehasalt a porba, és azt mondta: add ide a kezedet. Egyedül az Ő karja olyan hosszú, hogy leér a szakadék aljára, és olyan erős, hogy ki tud húzni onnan bárkit. Tőlünk csak azt kéri: nyújtsd ki a kezedet. Nem azt mondja: fogd meg a kezemet — mert már ahhoz sincs erőnk. Elveszítette az Isten ellen lázadó ember az erkölcsi erejét is. Én nem tudnék megkapaszkodni Őbenne. De ennyi erőm talán még van, hogy

ha lagymatag módon is, de felnyújtom a kezemet, aztán majd Ő megfogja olyan erősen, hogy ki tud szabadítani.

Ezt a karmozdulatot nevezi a Biblia hitnek. Mert ehhez kell az, hogy beismerem, hogy nem tudok magamon segíteni, de nem mondtam le arról, hogy kijuthassak onnan. Bízom annyira abban, aki felszólított, hogy nyújtsam a kezemet, hogy Ő most nem tréfál velem, nem gúnyt akar űzni belőlem, segíteni akar. Remélem, hogy tud is segíteni. Hát akkor lássuk! Nyújtom a kezemet. Ezt hívja a Biblia hitnek. Ennyit tehetünk a szabadulásunkért. Az összes többit Ő végzi el.

Amikor Jézus itt járt a földön, Ő sok olyan dolgot cselekedett, amiből arra következtethettek az emberek, hogy valóban Ő ez a teljhatalmú, minden jóra képes, Szabadító. Sorozatosan cselekedett olyan csodákat, amiket csak a Messiásról szóló jövendölések tartalmaztak. Tehát akikkel Ő itt vitatkozott, azok tudhatták, hogy Messiás. Na de megzavarta őket az, hogy ezek közül a csodák közül néhányat szombatnapon cselekedett. A Messiás meg nem szegi meg a törvényt. Ez ugyan így nincs benne a Bibliában, de benne volt az Ő különböző tanításaikban.

Kicsoda ez? Hol úgy tűnik egyértelműen, hogy Ő a megígért Szabadító, akkor higgyünk benne és fogadjuk el annak, akinek mondja magát. Na de nem lehet Ő a megígért Szabadító, mert szombatnapon tette ezeknek a csodáknak egy részét. Ezért hangzik el többször is az evangéliumban, hogy emberek összesúgnak Jézus háta mögött: ki ez? Még a tanítványok is. Ők igazán tudhatták volna, sok mindent hallottak tőle önmagáról. És amikor lecsendesíti a viharos tengert, amikor már életveszélyben voltak, azt olvassuk, hogy a bárka majdnem megtelt vízzel, akkor nagy megdöbbenésükben néznek egymásra, és azt kérdezi mindegyik: ki ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelmeskedik neki? Itt üvölt a vihar, dühöng a tenger, és rászól, mint egy rossz gyerekre: hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lett nagy csendesség. Ilyet még nem láttak! Ki ez?

Jobb esetben ezt tőle kérdezték. Itt, alapigénkben tőle kérdezték: ki vagy te? Mondd meg már! És Jézus azt mondja: az vagyok, akinek kezdettől fogva mondtam magamat. Miért nem meritek elhinni? Ne zavarjon titeket ez a szombatnap, meg még néhány dolog, ami a ti rendelkezéseitekben van. A tényeken tájékozódjatok. Olyan objektív alapja van annak, hogy megítéljétek, ki vagyok én. Miért ilyen nehéz? Ennyire képtelenné vált az Isten ellen lázadó ember hinni az Isten szavának! Az Istennek sem hisztek? Meg van írva, és itt a tények illusztrációként bizonyítják. Akkor most mi a probléma? Hát az, hogy nem tudjuk elhinni.

És ott kínlódtak, nyüglődtek. Ez nagyon súlyos kérdés volt az akkori vallási és társadalmi élet vezetőinek. És nemcsak rosszindulat volt őbennük, nem azzal kezdték, hogy tegyük el láb alól ezt a Jézust, hanem hosszú ideig méricskéltek, hogy kicsoda Ő. Mert ha valóban a Messiás, hódolni kell előtte. De ha mégsem?

Jézus néhány kijelentéssel igyekezett még egyértelműbbé tenni a számukra az Ő kilétét, hogy segítsen rajtuk. Ilyen volt ez a mondat is, csak legyen fülünk, mai késői olvasóknak, meghallani a szavak között elrejtett kijelentéseket is. Azt mondja nekik Jézus: „Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.” Itt ez a két szócseke a kulcsa az egésznek, hogy „én vagyok”. Mert ez volt mindig a mindenható Isten önkijelentése. Amikor Isten magáról mondott valamit, különösen valami fontosat, az Ő lényegének a titkába avatott be valakit, akkor ez a „vagyok” mindig elhangzott.

Gondoljunk csak arra, amikor Mózes nagy nehezen rááll arra, hogy elmenjen a fáraóhoz, miután kifogyott az ellenérvekből (magyarázta Istennek, hogy miért nem

alkalmas ő), hajlandó elmenni, de akkor meg kell mondania, hogy kinek a küldetésében jár. Azt kérdezi: mit mondjak? Ki küldött engem? És mit mond Isten? Mondd azt, hogy a Vagyok küldött téged. És ott hangzik el a 2Mózes 3,14-ben ez a sokszor idézett mondat: Vagyok, aki vagyok. Amit úgy is lehet fordítani: én mindig ott leszek, ahol ott leszek. Vagyis a jelenléteimet állandóan tapasztalni fogjátok. Menj el nyugodtan, én mindig ott leszek, a Vagyok.

Ezért használta Jézus is többször ezt a kifejezést: én vagyok. Nemcsak olyankor, amikor egy-egy képpel próbálta szemléltetni az Ő küldetését: én vagyok a jó pásztor, én vagyok az életnek kenyere, én vagyok az ajtó stb. Hanem így beleszóve egy-egy kijelentésébe is. Ahol ez a két szó elhangzott, ott mindig az Ő isteni lényére utalt: Vegyétek már észre a cselekedeteimből, hogy bennem a mindenható Isten van itt jelen. Én vagyok.

A leggyakrabban idézett mondata ebből a szempontból az: én és az Atya egy vagyunk. (Jn 10,30). Itt azonban megint meg kell tanulnunk valamit, és ez nem lesz felesleges. Az „egy” számnévnek a bibliai görög nyelvben három alakja van: hímnemű, nőnemű, semleges nemű. És Jézus itt nem a hímnemű alakot használja, nem is a nőneműt, hanem a semleges neműt. „Én és az Atya egy vagyunk.” Nem azt mondja: 'heis', a hímneműt, hanem „hen eszmen” – egy vagyunk. És ez mit jelent? Azt, hogy nem egy személy vagyunk, hanem egy lényeg vagyunk. Ha közönségesen fogalmazzunk, de így talán még kifejezőbb, Jézus itt azt mondja: én ugyanabból vagyok, amiből az Atya. A lényünk, a lényegünk azonos. Nem hasonló, azonos. Egyek vagyunk.

Ezekből a mondataiból is kiderül, hogy az üdvösség feltétele a Jézusban való hit. De mit jelent a Jézusban való hit? Ennek az ígének az alapján Jézusban hinni azt jelenti, hogy annak tekintem Őt, akinek mondja magát, és ennek megfelelően viszonyulok hozzá. Tehát annak tekintem Jézust, akinek Ő mondja magát, és így viszonyulok hozzá. Tehát Ő azt mondja: Isten Fia, egy az Atyával. Akkor az Atyának kijáró tiszteletet adom meg neki is. Akkor teljes jó lelkiismerettel imádkozom hozzá. Van, akinek még ez is probléma. Főleg, akik unitárius beütéseket kaptak. Helyes dolog-e egy emberhez imádkozni? Na de ki ez az ember? Mit mond Ő magáról? Ha Ő Isten Fia, nyugodtan imádkozhatom hozzá.

Annyira, hogy itt néhány lappal előbb, az 5. fejezetben Ő erről részletesen beszél. Ezt olvassuk a Jn 5-ben: „Az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki Őt elküldte.” (Jn 5,22).

És ha Jézus azt mondja: én vagyok a jó pásztor, akkor, ha én az Ő juha akarok lenni, akkor hegyezzem a fülemet és hallgassam az Ő szavát. Ismerjem fel az Ő szavát. Tudjam kiszűrni azt mindenki másnak a szavai közül. Kövessem a pásztort, fogadjam el azt a legelőt, ahova Ő vezérel, és bízam benne, és ne gyalázzam Őt azzal, hogy a közelében is félek, mintha Ő gyenge vagy megbízhatatlan, rossz pásztor lenne.

Ezt jelenti Jézusban hinni: Komolyan veszem, hogy Ő az, akinek mondja magát, és annak megfelelően viszonyulok hozzá. Konzekvensen, az életem minden területén. Nemcsak az információ szintjén, hogy én ezt tudom, hanem a hétköznapi gyakorlat szintjén is.

Tehát, ha komolyan veszem, hogy Ő az, akinek mondja magát, akkor reggel Ő az első, akit megszólítok. Az Ő jelenlétében tudom magamat, mert nekem Ő a legfontosabb, a legszeretettebb családtagomnál is fontosabb. Aztán kerülnek a helyükre a családtagok is, és fogom tudni őket igazán szeretni, ha Őt szeretem elsősorban. Ak-

kor ott van bennem kimondatlanul is a kérdés: Uram, a mai napot mire adtad, mit akarsz, hogy cselekedjem? stb., és ez végigvonul az egész napunkon, az egész életünkön.

Így van-e ez nálunk? Ha nem, akkor még nem mondhatjuk el a szó teljes értelmében, hogy hiszünk Jézus Krisztusban.

Ezért is kell nekünk tanulmányoznunk a Szentírást. Elsősorban az Ő személyét és tanításait, hogy egyre jobban megismerjük Őt, hogy tudjuk magunkat mihez tartani. Tudjak róla lehetőleg mindent, ami tudható, hogy kicsoda Ő, mert ennek megfelelően kell és lehet viszonyulnunk hozzá.

Ha valaki ezt komolyan veszi és hiszi, és adott esetben meg is vallja, abban a pillanatban szembe került az összes vallással és a különböző vallások legfontosabb tanításaival. Mert ha a számunkra az üdvösség szempontjából is, a hétköznapi életünk szempontjából is Jézus Krisztus a kulcs-személy, akkor mi lényegileg különbözünk minden más vallásos gondolatrendszerrel. A legtöbb vallás megemlíti Jézust a maga tanításaiban (nem mindegyik), de igyekeznek minél lejjebb srófolni a mércét, és minél jobban lefokozni Őt: Jézus tanító, legjobb esetben próféta, de inkább csak eszménykép, példakép, akit érdemes követni. Semmiképpen nem egylényegű az Istennel, semmiképpen nem Isten és Isten Fia, és semmiképpen nem Megváltó. Különösen nem úgy, hogy Ő lenne az egyetlen, aki tudott vagy tud segíteni rajtunk a bűnkérdésben.

Ha valaki ezt mégis megvallja, akkor provokátornak tűnik, isten-káromlással lehet vádolni, és lehet szankcionálni, megbüntetni, akár halállal is. Napjainkban ezrével, tízezzrével hálnak vértanú-halált keresztyén testvéreink csak azért, mert hisznek Jézusban, a szó ilyen biblikus értelmében, és ezt meg is vallják. Ma sokkal több vértanú adja az életét ezért, mint az ókorban. Ugyanaz a vagy-vagy van ma is, mint az I. században. Az I. században az élé állították a keresztyéneket, hogy vagy a császár, vagy Krisztus az úr és az Isten. A császár is istennek képzelte magát, s ő volt az úr: deus et dominus. Isten és úr.

A keresztyének mindig törvénytisztelők voltak és sok tekintetben lojálisak, de itt nem engedtek. Azt mondták: nekünk Krisztus az Isten és az Úr. Akkor mentek a cirkuszokba a kiéheztetett oroszlánok elé. Előbb végignézték, hogy a gyerekeiteket tépik szét, utána sorra kerültek ti is. És mentek ezrével oda, és énekeltek Krisztust dicsőítő énekeket, és egyebek között ez is elindított egy lelki ébredést. Ezért mondják, hogy a mártírok vére az evangélium hirdetése. Mert elgondolkoztak azon, hogy hátha mégis igaz, amiért így képesek ezek az életüket is odaadni.

Nos, akkor ez volt: a császár, vagy Krisztus. Ma Mohamed, vagy Krisztus, vagy a teljesen istentelenné vált Európában, ahol keresztyén-üldözés még nincs, de egyre erősödő keresztyén-ellenesség van, ott viszont ez az alternatíva, hogy a világ, vagy Krisztus. Ha csak a nemek egymáshoz való kapcsolatát, csak a házasság kérdését nézzük, akkor is ott van élesen a szembenállás. Nem különbség — szembenállás. A világ szerinti gondolkozás, vagy a Szentírás szerinti gondolkozás.

Éppen ezért erről nem szabad vállvonogatva és hányaveti módon beszélni, csak szent komolysággal. Nem kell nekünk képzelődnünk és elkezdni találgatni, hogy vajon én képes lennék-e az életemet adni, hogyha arra kerülne a sor. Ha Isten úgy látja jónak, hogy arra kerüljön a sor, Ő az övéit majd meg fogja erősíteni. Nem most kell nekünk találgatnunk. De azt el kell döntenünk a szívünkben, hogy Jézus Krisztust annak tekintjük-e minden vonatkozásban, akinek Ő magát mondja, és ennek

utána is járunk, ezt igyekszünk megismerni, és ennek megfelelően viszonyulunk hozzá a hétköznapiakban, ünnepnapokban, éjjel-nappal, egyedül, közösségben. Mindig és mindenütt. Mert ezt hívják keresztyénségnek. Ez a Krisztus-követés. Az ilyen ember érdemli meg azt az elnevezést, hogy ő Krisztus tanítványa. Mert követi Őt, mindig ott van a közelében, és úgy tiszteli Őt, ahogyan kell.

Még annyit: gyakran elhangzik az, hogy Jézus nélkül is eljuthat valaki valamilyen Isten-ismeretre. Kétségtelenül valamilyenre eljuthat. A kérdés az: ki lesz az az isten, akit tisztel? Tudniillik a Biblia határozottan mondja, és ezt Jézus is határozottan állítja, hogy az élő Istent csak Ő tudja megismertetni velünk. Jézus nélkül nem lehet igaz Isten-ismeretre eljutni.

A Jn 17,3-t gyakran szoktuk idézni: az az örök élet, hogy megismerjenek téged, és akit elküldtél... De ott van Jézusnak egy rendkívül elgondolkoztató éles kifejezése. Azt mondja: „megismerjenek téged, az egyetlen igazi Istent.” Azt a kifejezést így lehet a leghelyesebben lefordítani. Mi úgy mondjuk: egyedül igaz Istent, de az azt jelenti: az egyetlen igazi Istent.

Miért? Vannak nem igazi istenek is? Hogyne! Pál sokat ír róluk. Vannak ú.n. istenek, amelyeket mi találunk ki magunknak, meg magunkat is tudjuk isteníteni, stb. De van egyetlen, igazi, akit Jézus szívesen nevez élő Istennek is. A többi bálvány. Ezt az Istent csak Ő tudja velünk megismertetni.

Mondok egy-két ilyen mondatot:

A Jn 1,18: „az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Isten, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki Őt.” A régi fordítások úgy írják: egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van. Azóta még régebbi kéziratokat találtak, és a legrégebbieken ez van: Az egyszülött Isten (Jézus), aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt.

A Mt 11-ben meg azt olvassuk: Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni. (27. vers).

Mi eljuthatunk mindenféle istenismeretre, kinevezhetünk bárkit, bármit istennek. De az egyetlen igazi Istent csak az ismeri meg, akinek Jézus Krisztus kijelenti. Tehát akinek vele már kapcsolata van, beszédes kapcsolata, akiben vevőkészülék van, aki érti már, hogy Ő mit mond, újjászületett ember, és az Ő kijelentését elfogadja. Ezzel az Istennel kapcsolatba sem lehet kerülni Jézus nélkül. „Senki sem mehet az Atyához, csak én általam” — mondja ezt a kizárólagos megállapítást. (Jn 14,6).

Ugyanezt olvassuk a Jn 1,12-ben: Csak aki Jézust befogadja — magyarázatként ott van, hogy akik az Ő nevében hisznek —, azok kapják meg azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Senki nem születik annak, és senki nem tornáztatja fel oda magát. Csak aki Jézust befogadja, vele életközösségre kerül és együtt él vele, az lesz Isten gyermekévé. Nincs más út.

Nem véletlenül hirdették az apostolok pünkösöd után lépten-nyomon ezt. Nem unták meg. Olvassuk el a Cselekedetek könyve első tíz fejezetét. Abban több prédikációja van Péternek (később Pálnak) — mindegyikben ott van az, ami a 4,12-ben így hangzik: „Nincsen senkiben másban üdvösség, és nem adatott emberek közt az ég alatt más név, amely által megtartatunk, üdvözülünk”. Azaz nem tud más üdvözíteni minket, csak Jézus Krisztus. De az a Jézus Krisztus, aki valójában az, akinek kijelentette magát.

Az a kemény mondat, ami az alapigénk volt: „Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben” — azt jelenti, hogy aki nem hisz Őbenne, (térjünk vissza a képzőkhöz:) aki nem nyújtja a kezét, amikor azt mondja: add ide a kezedet és kihúz-

lak, akkor nem hisz. Nem tételezem fel róla, hogy segíthetne, nem tartom szükségesnek, hogy segítsen, majd megoldom egyedül. Nem nyújtom a kezemet, nem hiszek benne — akkor ott pusztulok el a gödör alján. Erre mondja: bűneitekben haltok meg, ha nem hiszitek, hogy én vagyok.

Óriási lehetőség, hogy hihetünk Jézusnak. Ő az egyetlen, aki soha semmi hazugságot nem mondott ezen a földön. Akiben nyugodtan megbízhatunk, és boldog az az ember, aki ezt a hitét adott esetben másokkal is tudja közölni, mert így mások útját is egyengeti a Jézushoz, az üdvösséghez.

Ezért mondta Jézus többször: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Tartásatok a kezetekeket először azért, hogy kiszabadítson, utána azért, hogy újra és újra megajándékozzon. Olyan kincsekkel, amelyek nélkül koldus marad az ember, amelyekre ennek a világnak nagy szüksége van, és amiket Isten az Övéin keresztül akar másoknak is adni.

Vizsgáljuk felül ma a hitünket, nyújtsuk a kezünket akár az előbbi, akár az utóbbi értelmében, és Isten majd ad nekünk szót a szánkba, bátorságot a szívünkbe, hogy ha éppen megadatik az a kiváltság, hogy vallást tehetünk róla másoknak is.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük türelmedet. Nem szeretnénk visszaélni veled. Bocsásd meg nekünk, hogy sokszor saját érdekünkben sem teszünk már meg egészen egyszerű dolgokat sem. Csak ki kellene nyitnunk a Bibliát reggelente, elolvasni két mondatot belőle. Adnál nekünk útravalót, vigasztalást, programot, bátorítást. Biztosítanál arról, hogy nem egyedül kell járnunk az élet útján.

Bocsásd meg, hogy olyan sok minden megmarad a vágyakozás szintjén. Nem lesz belőle valóság, élet, gazdagság. Könyörülj rajtunk, és ebből a lelki bénaságból a te Szentlelked mozdítson meg bennünket.

Köszönjük, hogy van hova nyújtanunk a kezünket. Köszönjük, hogy te Szabadító vagy. Köszönjük, hogy ajándékozó Úr vagy. Olyan sokat panaszkodunk a szegénységünk miatt. Tégy minket lelkiekben gazdagokká, hogy tudjunk gazdagítani másokat is.

Könyörgünk, Urunk, azokért, akik ma tettek itt hitvallást és fogadalmat. Könyörgünk, hogy mindnyájan megismerjenek téged, hogy mindnyájan a te tanítványaiddá váljanak. Hadd kapjanak meg otthon is, meg itt a gyülekezetben is mindent, ami ehhez szükséges.

Könyörülj meg rajtunk is, akik olyan sokszor gyáván hallgattunk, mikor vallást tehettünk volna rólad. Vagy mellébeszéltünk, másról szóltunk, mert magunk sem hiszük, amit állítólag hiszünk.

Segíts el minket tisztánlátásra. Hadd legyen kiváltság számunkra, amikor mutathatjuk másoknak is a hozzád vezető utat, és elmondhatjuk, hogy kinek ismertünk meg téged.

Köszönjük, hogy rád bízhatjuk a jövő hetünket is. Köszönjük hűségedet, ígéreteidet. Szeretnénk sokkal figyelmesebb, tanulékonyabb, engedelmesebb tanítványaid lenni.

Segíts ebben a csendben most őszintén imádkozni.

Ámen.